

alastair
reynolds

arca mântuirii

al doilea volum din trilogia
spațiul revelației

ARMADA

armada manifesto

join the armada!

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care să călătorim
până la capătul universului! Luptători plini de curaj,
femei neînfricate, capabile să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți scilpitoare, dornice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane
science fiction, fantasy și thriller!

join the armada!

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și Arthur C. Clarke,
regi ne sunt Stephen King și George R.R. Martin,
iar regine N.K. Jemisin și Naomi Novik.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

armada.
imagination unlimited!

powered by nemira.

a l a s t a i r
reynolds
arca mântuirii

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Prelucrare copertă: Alexandru CSUKOR
Coordonatorul colecției: Marian COMAN
Redactor: Mihaela STAN
Tehnoredactor: Corina REZAI
Lector: Anca BACIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REYNOLDS, ALASTAIR

Arca mântuirii / Alastair Reynolds ; trad. din lb. engleză: Mihai Dan Pavelescu. - București :
Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0930-3

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111

Alastair Reynolds
REDEMPTION ARK
Copyright © 2002 by Alastair Reynolds
All rights reserved.

© ARMADA, 2020

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Tiparul executat de tipografia EVEREST

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0930-3

PROLOG

Nava moartă era un obiect de o frumusețe obscenă. Skade descria în jurul ei o pseudo-orbită elicoidală, cu propulsiile corvetei răpăind o succesiune de rafale corective. Peisajul stelar se rotea înapoia navei, iar soarele sistemului dispărea și reapărea cu fiecare buclă a spiralei. Atenția femeii zăbovisse cu o secundă prea mult asupra soarelui. Simțea acum o încheștare rău prevestitoare în gât, precursora răului de mișcare.

Nu era ceea ce-i trebuia.

Iritată, Skade își vizualiză propriul creier în complexitate tridimensională sticloasă. Cojind parcă un fruct, ea îndepărtă straturi de neocortex și cortex, înlăturând acele zone ale minții care n-o interesau imediat. Țesătura argintie a plasei implantate, identică din punct de vedere topologic cu rețeaua ei sinaptică nativă, pâlpâia de trafic neural; pachetele de informații goneau de la un neuron la altul cu un kilometru pe secundă, de zece ori mai rapid decât târâșul semnalelor nervilor biologici. De fapt, ea nu putea să perceapă deplasarea respectivelor semnale – așa ceva ar fi necesitat o rată accelerată a conștiinței, care ar fi cerut un trafic neural încă și mai rapid –, totuși, abstracția dezvăluia care erau zonele cel mai active ale creierului ei augmentat.

Skade transfocă asupra unui loc specific al funcției cerebrale numit *area postrema*, un hățiș străvechi de circuite neurale care tratau conflictele dintre vedere și echilibru. Urechea ei internă simțea doar presiunea constantă a accelerației navei, însă ochii vedeau

imagini ce se schimbau ciclic, pe măsură ce fundalul se rotea înapoia navei. Partea străveche a creierului ei putea doar să reconcilieze nepotrivirea aceea și să presupună că Skade halucina. Ca atare, expedia un semnal către altă zonă din creier, care evoluase pentru a proteja corpul de ingerarea de otrăvuri.

Skade știa că era inutil să-și acuze creierul pentru că-i dădea senzația de greață. Conexiunea halucinație/otravă funcționase perfect milioane de ani, îngăduind strămoșilor ei să experimenteze cu o alimentație mai bogată decât ar fi fost altfel posibil. Atât doar că nu-și avea locul aici și acum, la marginea înghețată și periculoasă a altui sistem solar. Ea presupunea că ar fi fost logic să șteargă asemenea trăsături prin recablarea iscusită a topologiei fundamentale, dar era mai ușor de spus decât de făcut. Creierul era holografic și dezordonat, ca un program de computer supracomplicat în mod iremediabil și de aceea, prin „deconectarea” părții din creier care-i cauza greață, Skade afecta aproape cert alte zone ale funcționării cerebrale ce foloseau unele circuite neurale comune. Putea totuși accepta asta; făcuse ceva similar de o mie de ori anterior și rareori avusese parte de efecte cognitive secundare.

Iată! Zona vinovată pulsă trandafiriu și ieși din rețea. Greața dispăru; Skade se simțea mult mai bine.

Rămăsese doar mânia provocată de propria ei neglijență. Când fusese agentă de teren și întreprinsese incursiuni frecvente în teritoriul inamic, n-ar fi întârziat niciodată atâta să efectueze o ajustare neurală așa de modestă. Devenise neglijentă și asta era de neiertat. Mai ales acum, când nava revenise, un eveniment care se putea dovedi la fel de important pentru Cuibul-Mamă ca oricare dintre campaniile recente ale războiului.

Se simțea mai ageră acum. Vechea Skade era tot acolo, atât doar că la răstimpuri mai trebuia ștersă de praf și reascuțită.

[Skade, o să fii precaută, da? În mod clar, cu nava asta s-a petrecut ceva foarte bizar.]

Vocea pe care o auzea era discretă, feminină și restricționată la interiorul craniului ei. Îi răspunse subvocal.

Știu.

[Ai identificat-o? Știi care dintre cele două este sau a fost?]

A Galianei.

Acum, după ce o ocolise complet, o imagine tridimensională a navei i se formă în cortexul vizual, încadrată într-o țesătură de adnotări eidetice schimbătoare, pe măsură ce alte informații erau extrase din carcasă.

[A Galianei? *Acea Galiana? Ești sigură?*]

Da. Între cele trei nave care au plecat împreună existau mici deosebiri de design, iar acestea se potrivesc cu ale navei ei.

Prezența nu răspunse imediat, așa cum proceda uneori.

[Asta a fost și concluzia noastră. N-ai zice însă că ceva s-a întâmpat în mod clar cu nava asta de când a părăsit Cuibul-Mamă?]

O sumedenie de ceva, dacă m-ați întreba pe mine.

[Să o luăm de la prova spre pupa. Există dovezi de avarii – avarii considerabile: laceratii și creștături, porțiuni întregi din carcasă care par să fi fost înlăturate și abandonate, ca un țesut organic bolnav. Crezi că poate fi Epidemia?]

Skade clătină din cap, amintindu-și călătoria recentă în Orașul Abisului.

Eu am văzut de aproape efectele Epidemiei Fuziunii. Asta nu pare deloc similar.

[Suntem de acord, este ceva diferit. Trebuie aplicate însă precauții complete de carantină împotriva Epidemiei; este posibil totuși să avem de-a face cu un agent infecțios. Concentrează-ți, te rog, atenția asupra pupei.]

Glasul, care nu era niciodată exact la fel ca oricare dintre celelalte pe care le auzise de la alți Agregati, căpătă un ton superior, doct, de parcă ar fi știut deja răspunsurile la întrebările pe care le punea.

[Ce părere ai despre structurile regulate înglobate în carcasă?]

Pâlcuri de cuburi negre de diferite mărimi și orientări se vedeau ici-colo, dispuse aleatoriu. Păreau să fi fost presate în carcasă, ca și cum aceasta ar fi fost din lut umed, astfel încât erau pe jumătate intrate în materialul ei. Radiau cozi curbilinii de cuburi mai mici, care șfichiuiu în exterior în arcuri fractale elegante.

Aș spune că sunt exact ce au încercat ei să taie din alte părți. În mod evident, n-au fost suficient de rapizi ca să ajungă la toate.

[Suntem de aceeași părere. Indiferent ce ar fi, trebuie tratate cu cea mai mare precauție, deși este perfect posibil ca acum să fie inactive. Poate că Galiana a reușit să le oprească răspândirea. Nava ei a izbutit să răzbată până foarte departe, chiar dacă a revenit acasă pe autopilot. Ești sigură că nu-i nimeni viu la bord?]

Nu voi fi sigură până n-o vom deschide. Însă nu pare promițător. Nicio mișcare, niciun punct fierbinte evident. Carcasa este prea rece pentru ca vreun proces de menținere a funcțiilor vitale să fie operațional, cu excepția cazului în care au un motor crio-aritmetic.

Skade ezită, rulând în minte alte simulări ca proces de background.

[Skade...?]

Ar putea exista un număr redus de supraviețuitori, totuși, cei mai mulți din echipaj nu pot fi altfel decât niște cadavre înghețate. Am putea sonda câteva memorii, dar până și așa ceva ar fi probabil optimist.

[De fapt, ne interesează un singur cadavru.]

Nu știu nici măcar dacă Galiana se află la bord. Și chiar dacă s-ar afla, chiar dacă am depune toate eforturile pentru readucerea ei la viață, s-ar putea să nu reușim.

[Înțelegem. La urma urmelor, sunt vremuri dificile. Deși ar fi glorios să reușim, eșecul ar fi mai rău decât absența încercării. Cel puțin în ochii Cuibului-Mamă.]

Aceasta este opinia gândită de Consiliul Noptii?

[Toate opiniile noastre sunt gândite, Skade. Eșecul vizibil nu poate fi tolerat, dar asta nu înseamnă că nu ne vom strădui. Dacă Galiana se află la bord, vom face totul ca s-o aducem înapoi. Trebuie să procedăm însă într-un secret absolut.]

Mai precis, cum anume absolut?

[Revenirea navei va fi imposibil de ascuns de restul Cuibului-Mamă. Dar îi putem scuti de chinul speranței. Se va anunța că ea este moartă, dincolo de orice speranță a readucerii la viață. Suferința compatrioților noștri va fi scurtă și strălucitoare ca o novă. Dar va face ca eforturile lor împotriva inamicului să fie mai intense.

Iar între timp noi o vom trata pe Galiana cu răbdare și dragoste. Dacă o vom readuce la viață va fi un miracol. Vom fi iertați pentru că am deformat adevărul pe ici, pe colo.]

Skade se abținu să izbucnească în râs.

Deformarea adevărului? Mie îmi sună ca o minciună fățișă. Și cum vă veți asigura că povestea vă va fi respectată de Clavain?

[De ce îți imaginezi că el va fi o problemă?]

Ea răspunse la întrebare prin altă întrebare.

Intenționați să nu-i spuneți nici lui?

[Este război, Skade. Există un vechi aforism despre adevăr și pierderi, cu care nu te vom reține acum, dar suntem siguri că ai înțeles ideea. Clavain este un activ major în arsenalul nostru tactic. Gândirea lui nu seamănă deloc cu a altor Agregati și din acest motiv ne oferă un avantaj constant împotriva inamicului. Va jeli și va jeli repede, precum ceilalți, și va fi dureros. Dar apoi va redeveni vechiul Clavain, tocmai când avem cea mai mare nevoie de el. Nu crezi că este mai bine decât să-l supunem unei perioade prelungite de speranță și – foarte probabil – dezamăgire strivitoare?]

Vocea își schimbă tonul, simțind poate că trebuia să-și susțină mai convingător opinia.

[Clavain este sentimental într-o măsură mult mai mare decât noi, ceilalți. Era bătrân când a venit la noi, mai bătrân în termeni neurologici decât oricare recrut pe care l-am câștigat vreodată. Mintea continuă să-i fie împotmolită în moduri vechi de gândire. Nu trebuie să uităm asta niciodată. Este fragil și are nevoie de grija noastră, ca o floare delicată dintr-o seră.]

Totuși, a-l minți despre Galiana...

[S-ar putea să nu se ajungă niciodată la asta. Să nu ne pripim. Mai întâi să cercetăm nava – poate că Galiana nici măcar nu este la bord.]

Skade aprobă din cap.

Ăsta ar fi lucrul cel mai bun, nu? Atunci am ști că ea trăiește pe undeva.

[Da. Apoi însă va trebui să rezolvăm problema mărunță a celor întâmplați cu a treia navă.]

În cei nouăzeci și cinci de ani trecuți de la declanșarea Epidemiei Fuziunii, Agregații învățaseră foarte multe despre managementul contaminării. Fiind una dintre ultimele facțiuni ale omenirii care păstrase o tehnologie pre-Epidemie apreciabilă, ei priviseră carantina cu foarte multă seriozitate. Pe timp de pace, opțiunea cea mai sigură și mai ușoară ar fi fost examinarea navei *in situ*, pe când plutea în derivă prin spațiu la periferia sistemului. Exista însă un risc prea mare ca demarhiștii să observe activitatea respectivă, așa că investigația trebuia să se desfășoare la adăpostul camuflajului. Cuibul-Mamă era deja echipat pentru preluarea de vehicule contaminate, așa că reprezenta destinația perfectă.

Erau necesare totuși precauții, iar asta implica un anumit volum de muncă în spațiul cosmic deschis. Mai întâi servitorii demontară motoarele, tăind cu lasere traversele ce le fixau de ambele părți ale carcasei ușor conice a luminălcuții. Funcționarea necorespunzătoare a unui motor ar fi putut distruge Cuibul-Mamă și, cu toate că așa ceva era aproape de neconceput, Skade era decisă să nu-și asume niciun risc câtă vreme natura celor întâmplate cu nava rămânea necunoscută. În același timp, ordonă rachetelor-tractoare să remorcheze până la epavă blocuri de gheață cometary neagră, nesублиmată, pe care servitorii le întinseră peste carcasa într-o izolație groasă de un metru. Servitorii terminară treaba repede, fără să intre nicio clipă în contact direct cu carcasa. Nava fusese întunecată de la bun început, dar acum deveni imposibil de neagră.

După ce se încheie și etapa aceasta, Skade lansă gheare spre gheață, ancorând rachete-tractoare împrejurul carcasei. Întrucât gheața avea să suporte tot stresul structural al deplasării navei, atașă o mie de rachete pentru a evita fracturarea vreunei părți din izolație. Spectacolul se dovedi extraordinar de frumos când se aprinseră toate: o mie de gămălii de ac de flăcări albastre și reci care țâșniră din miezul negru ca o turlă al epavei. Femeia păstră accelerația lentă și calculele îi fuseseră atât de precise, încât avu nevoie doar de o mică rafală corectoare înainte de apropierea finală de Cuibul-Mamă. Genul acesta de rafale erau corelate pentru a coincide cu petele oarbe din

acoperirea senzorială a demarhiștilor, despre care aceștia credeau că nu le erau cunoscute Agregatilor.

Odată intrată în Cuibul-Mamă, nava fu dusă într-o stație de andocare cu diametrul de cinci kilometri, placată cu ceramică la interior. Stația fusese concepută special pentru nave afectate de Epidemie și era suficient de mare pentru a primi o lumină lucă având motoarele demontate. Învelișul interior de ceramică era gros de treizeci de metri și absolut toate mașinăriile de acolo erau călite împotriva tulpinilor cunoscute ale Epidemiei. Incinta fu etanșată după intrarea navei și a echipei de examinare, selectată personal de Skade. Deoarece conexiunile de date ale stației cu restul Cuibului-Mamă erau extrem de sărăcicioase, echipa trebuia să fie pregătită să facă față izolării de milionul de Agregati din Cuib. O astfel de cerință ducea la operatori nu întotdeauna stabili, dar Skade nu se putea plânge. Ea însăși era cea mai rară dintre toți: o Agregată care putea opera complet autonom, chiar pătrunzând adânc în teritoriul inamic.

După asigurarea epavei, se trecu la presurizarea incintei cu argon la două atmosfere. Cu excepția unui strat fin de gheață, totul de pe navă fu îndepărtat prin ablație delicată, iar topirea stratului final dură șase zile. Un stol de senzori pluti deasupra navei aidoma unor pescăruși, adulmecând argonul în căutarea de materii străine. Cu excepția unor fragmente din carcasa navei, nu detectară nimic neobișnuit.

Skade nu se grăbi, ci își luă toate precauțiile posibile. Nu atinse nava înainte să fie absolut necesar. Un gravitometru imagistic în formă de inel zumzăi în lungul navei, cercetându-i structura internă și evidențiind detalii neclare din interior. Cele mai multe imagini văzute de Skade corespundeau cu ceea ce se așteptase, potrivit planurilor navei, dar existau și lucruri ciudate care nu aveau ce căuta acolo: mase negre și alungite, care se înfășurau și se bifurcau prin navă. Îi reaminteau de urmele de gloanțe din imagini medico-legale sau de patternurile lăsate de particulele subatomice care treceau prin camere cu ceață. Acolo unde masele negre ajungeau la

exteriorul carcasei, Skade găsi de fiecare dată una dintre structurile cubice pe jumătate îngropate.

În navă exista totuși spațiu în care ar fi putut supraviețui oameni, deși, potrivit tuturor indicilor, la bord nu exista viață. Radarul cu neutrino și scanările cu raze gama elucidară structura într-o măsură mai mare, însă Skade tot nu putea să vadă amănuntele cruciale. Fără prea mare entuziasm, trecu la faza următoare a investigației: contactul fizic. Fixă zeci de picamăre mecanice în jurul carcasei, alături de sute de microfoane lipite în prealabil. Picamărele începură să bubuie în carcasă, iar vacarmul se auzea în interiorul costumului spațial al femeii, transmis prin argon. Suna ca o armată de fierari ce munceau într-o oțelărie îndepărtată. Microfoanele căutau ecouri metalice, în timp ce undele acustice se propagau prin navă. Una dintre rutinele neurale mai vechi ale lui Skade descâlcea informațiile îngropate în timpii de sosire ai ecourilor, asamblând un profil tomografic de densitate a navei.

Skade vedea totul în tonuri gri-verzui spectrale. Nu contrazicea nimic din ce aflase deja și îi îmbunătățea cunoștințele în câteva zone. Dar nu mai putea întrezări nimic dacă nu intra, și asta n-ar fi fost ușor. Toate ecluzele pneumatice fuseseră sigilate din interior cu dopuri din metal topit. Tăie prin ele, încet și neliniștită, cu lasere și cu burghie cu vârfuri de hiperdiamant, simțind teama și disperarea echipajului. După ce deschise prima ecluză, trimise o grupă de explorare formată din servitori căliți, crabi cu învelișuri ceramice, dotați doar cu atâta inteligență cât să-și facă treaba. Îi transmiteau imagini drept în minte.

Ceea ce găsiră o oripilă.

Echipajul fusese măcelărit. Unii fuseseră pur și simplu rușiți, striviți, dezmembrați, terciuiți, feliați, fragmentați. Alții fuseseră arși, sufocați sau înghețați. În mod evident, carnajul nu se petrecuse rapid. Pe măsură ce absorbea detaliile, Skade începea să-și imagineze cum se întâmplase totul: o suită de lupte înverșunate și înfruntări finale în diverse părți ale navei, cu echipajul ridicând baricade improvizate împotriva invadatorilor. Nava însăși se străduise cu disperare să-și protejeze ocupanții umani, rearanjând partiții interioare pentru

a ține inamicul la depărtare. Încercase să inunde unele zone cu fluide de răcire sau cu atmosferă de înaltă presiune, iar în celulele acelea Skade găsi corpurile inactive ale unor mașini stranii și dizgrațioase – conglomerate din mii de forme geometrice negre.

Formulă o ipoteză. Nu era dificil. Cuburile se lipiseră singure de exteriorul navei Galianei. Se multiplicaseră, crescând pe măsură ce absorbiseră și procesaseră integumentul fuzelajului. Din punctul acesta de vedere, semăna într-adevăr cu o epidemie, însă fusese microscopică; nu vedeai niciodată cu ochiul liber elementele individuale ale virusului. Aici fusese ceva mai brutal și mai mecanic, aproape extremist în felul în care se înmulțea. Epidemia impregnase materia transformată cu ceva din caracteristicile ei anterioare, zămisbind fantasmе himerice de mașină și carne.

Nu, își spuse Skade, în niciun caz nu avea de-a face cu Epidemia Fuziunii, oricât de liniștitoare ar fi fost aceasta acum.

Cuburile se infiltraseră în navă și formaseră apoi unități atacatoare – conglomerate de soldați care omorâseră, avansând lent de la fiecare punct de infectare. Judecând după rămășițe, erau neregulați și asimetrici, asemănători mai degrabă cu roiuri dese de viespi, decât cu entități individuale. Fuseseră probabil capabili să se strecoare prin deschiderile cele mai mici, pentru a se reasambla apoi de partea cealaltă. Totuși, bătălia durase. Potrivit estimării lui Skade, fuseseră necesare zile pentru înfrângerea întregii nave. Ba poate chiar multe săptămâni.

Se cutremură la gândul acesta.

La o zi după ce intraseră, servitorii găsiră câteva corpuri umane aproape intacte – doar capetele fuseseră înghițite de căști negre formate din cuburile ce le înconjurau. Mașinăriile străine păreau inerte. Servitorii înlăturară părți din căști și descoperiră că excrescențe ale mașinilor ajunseseră în țestele cadavrelor, prin găvanele ochilor, prin urechi sau prin cavitățile nazale. Examinări ulterioare arătară că excrescențele se bifurcaseră de multe ori, până ajunseseră la scară microscopică. Se extinseseră mult în creierii morților, stabilind conexiuni cu implanturile native ale Agregatilor.

Însă mașinile, și gazdele lor, erau acum complet moarte.

Skade încercă să deducă cele întâmplare, dar înregistrările navei erau complet distorsionate. Era evident că Galiana întâlnise ceva ostil, totuși, de ce cuburile nu distruseseră nava dintr-un singur asalt? Infiltrarea fusese lentă și dureroasă și ar fi fost logică doar dacă aceste cuburi ar fi dorit să păstreze nava intactă cât mai mult timp.

Două nave merseseră mai departe în expediție – ce se întâmplase cu cealaltă?

[Ipoteze, Skade?]

Da, dar nimic care să-mi placă.

[Cuburile au vrut să afle cât mai multe, asta crezi, nu?]

Nu mă pot gândi la alt motiv. Le-au introdus sonde în creier, citindu-le mașinăriile neurale. Doreau să culeagă informații.

[Da. Suntem de acord. Cuburile trebuie să fi aflat foarte multe despre noi. Trebuie să le considerăm o amenințare, chiar dacă deocamdată nu știm unde era Galiana când au găsit-o. Există totuși un licăr de speranță, n-ai zice?]

Skade nu izbutea să vadă care ar fi fost licărul respectiv. Omenirea căutase de secole o inteligență extraterestră lipsită de ambiguitate. Deocamdată nu găsisese decât piste amăgitoare: Jonglerii Minții, Lințolierii, vestigiile arheologice a altor opt-nouă culturi moarte. Nu întâlnise niciodată altă inteligență vie care să utilizeze mașini, nimic cu care să se compare pe sine.

Până acum.

Și se părea că această inteligență utilizatoare de mașini se furișă, se infiltra și măcelărea, după care invadea creierii.

Skade recunoștea că nu era cel mai fructuos prim contact de gradul întâi.

Speranță? Vorbiți serios?

[Da, întrucât nu știm dacă aceste cuburi au reușit să le transmită cunoștințele căpătate celor care le-au trimis. La urma urmelor, nava Galianei a revenit acasă. Ea trebuie s-o fi pilotat până aici și n-ar fi făcut asta dacă ar fi crezut că exista vreun pericol de a-l conduce pe inamic la noi. Clavain ar fi mândru, bănuiesc. Ea s-a gândit până în ultima clipă la noi; s-a gândit la Cuibul-Mamă.]

Totuși, și-a asumat riscul...

Glasul Consiliului Noptii o opri brusc.

[Nava este un avertisment, Skade. Este intenția Galianei și este felul cum trebuie s-o interpretăm noi.]

Un avertisment?

[Că trebuie să fim pregătiți. Ei se află încă acolo și, într-un fel sau altul, îi vom reîntâlni.]

După cum vorbiți, aproape că v-ați aștepta să sosească.

Dar Consiliul Noptii nu mai spuse nimic.

Trecu încă o săptămână până o găsiră pe Galiana, pentru că nava era vastă și în interiorul ei se produsese multe schimbări ce împiedicau o căutare rapidă. Skade intrase ea însăși, alături de alte echipe de cercetare. Purtau blindaje ceramice grele peste costumele de presiune, plăci ca niște carapace, care stânjeneau mișcările dacă nu dădeai dovadă de multă grijă și de gândire prealabilă. După câteva minute de bâjbâieli și blocări în posturi din care nu putea să iasă decât printr-o laborioasă inversare a mișcărilor care o aduseseră acolo, Skade scrise în grabă un patch de mișcare pe baza imaginii corporale și-l rulă pe un grup de circuite neurale inactive. Lucrurile deveniră mai ușoare, deși avea sentimentul neplăcut că era condusă de o omologă spectrală a ei. Își propuse să revizuiască scriptul ulterior, pentru ca rutinele de mișcare să pară complet voluntare, indiferent cât de iluzorie ar fi fost senzația.

Până atunci servitorii făcuseră tot ce erau în stare. Asiguraseră volume însemnate din navă, pulverizând epoxid din fibră de diamant peste ruinele mașinilor extraterestre și prelevaseră mostre de ADN din majoritatea cadavrelor din zonele explorate. Fiecare eșanțon individual de material genetic fusese identificat pe baza listelor echipajelor din Cuibul-Mamă, păstrate după plecarea flotei de explorare, dar pe listă figurau încă multe nume ce trebuiau asociate unor mostre ADN.

În mod inevitabil, aveau să fie și nume cărora Skade să nu le găsească corespondența. Când prima navă revenise acasă, cea în care se aflate Clavain, Cuibul-Mamă aflate că în adâncul spațiului cosmic, la zeci de ani-lumină depărtare, se luase decizia divizării

expediției. O parte dintre Agregati doriseră să revină acasă, auzind zvonurile de război împotriva demarhiștilor. De asemenea, simțeau că era momentul să aducă datele pe care le colectaseră deja – mult prea multe pentru a fi transmise.

Separarea nu fusese încordată. Existaseră regrete și tristețe, totuși nu un sentiment real de lipsă de coeziune. După perioada uzuală de dezbateri, tipică oricărui proces Agregat de luare a unei hotărâri, despărțirea fusese considerată cursul de acțiune cel mai logic. Ea permitea continuarea expediției și în același timp asigura revenirea în condiții de securitate a informațiilor adunate. Dar în timp ce Skade știa cu exactitate cine optase să rămână în adâncurile spațiului cosmic, nu avea cum să știe ce se petrecuse mai departe. Putea doar să bănuiască schimburile ce avuseseră loc între cele două nave rămase. Faptul că aceasta era nava Galianei nu însemna că Galiana trebuia să se găsească la bordul ei, așa că se pregăti pentru dezamăgirea inevitabilă, dacă așa ar fi stat lucrurile.

Mai mult încă, ar fi fost o dezamăgire pentru tot Cuibul-Mamă. În definitiv, Galiana era simbolul lor. Ea îi crease de fapt pe Agregati, cu patru sute de ani în urmă și la unsprezece ani-lumină depărtare, într-un labirint de laboratoare de sub solul planetei Marte. Fusese plecată aproape două secole; timp suficient pentru a dobândi statura legendară pe care o refuzase înainte. Iar acum revenise – dacă se afla într-adevăr la bordul acestei nave – în cartul lui Skade. Aproape că nici nu mai conta că era probabil moartă, alături de ceilalți. Pentru Skade ar fi fost îndeajuns să-i aducă acasă rămășițele.

Însă Skade găsi mai mult decât niște simple rămășițe.

Locul de odihnă al Galianei, dacă putea fi numit astfel, se găsea foarte departe de nucleul central al navei. Galiana se ascunsese în-apoia unor baricade blindate, la mare distanță de ceilalți. Examinarea medico-legală atentă arată că legăturile de date dintre locul ei de odihnă și restul navei fuseseră în mod deliberat retezate din interior. În mod evident, Galiana încercase să se izoleze, desprinzându-și mintea de ceilalți Agregati din navă.

Sacrificiu de sine sau instinct de conservare? se întreabă Skade.

Galiana se găsea în refrisomn, răcită până la un punct în care toate procesele metabolice se opriseră. Mașinile negre ajunseseră totuși până la ea și spărseseră blindajul sarcofagului de refrisomn, îngheșuindu-se în spațiul dintre Galiana și suprafața interioară a sarcofagului. Când sarcofagul fu dezasamblat, mașinile formau un înveliș ca o mumie de un negru-absolut în jurul Galianei. Nu exista nicio îndoială că ar fi fost ea: scanările ce priviseră prin cocon descoperiseră o structură osoasă care se potrivea perfect cu a Galianei. Corpul din interior nu părea să se fi deteriorat sau să se fi descompus în timpul călătoriei, iar senzorii izbutiseră chiar să detecteze semnale slabe de la plasa ei implantată. Deși semnalele se dovedeau prea slabe pentru a permite conexiune de la minte la minte, era clar că ceva din interiorul coconului continua să fie capabil de gândire și să se întindă spre exterior.

Atenția se mută asupra coconului în sine. Analiza chimică a cuburilor fusese zadarnică: nu păreau „făcute“ din ceva și nici nu aveau granularitate atomică. Fețele cuburilor erau simpli pereți goi de forță pură, transparenți față de anumite forme de radiație. Erau foarte reci – încă active într-un fel în care niciuna dintre celelalte mașinării nu fusese deocamdată. Totuși, cuburile individuale nu rezistau după ce erau desprinse de masa mai mare și, după separare, se micșorau rapid, ajungând la dimensiuni microscopice. Echipa lui Skade încercă să focalizeze scanere asupra cuburilor înseși, străduindu-se să întrevadă orice ar fi fost îngropat sub fațete, dar nu avu niciodată viteza necesară. În locul cuburilor, găseau doar câteva micrograme de cenușă mocnită. Probabil că în centrele cuburilor existau mecanisme programate să se autodistrugă în anumite circumstanțe.

După ce înlătură majoritatea învelișului, echipa lui Skade o duse pe Galiana într-o incintă specială, înglobată într-un perete al stației de andocare. Lucră în frig extrem, decizi să nu cauzeze și mai multe prejudicii. Apoi, cu grijă și cu o răbdare imensă, începură să îndepărteze ultimul strat de mașinării extraterestre.

Acum, când aveau mai puțină materie obstructivă prin care să privească, căpătară o impresie mai clară despre ce i se întâmplase

Galianei. Mașinile negre pătrunseseră într-adevăr cu forța în craniul ei, însă într-un mod care părea să fi fost mai benign decât la ceilalți membri ai echipajului. Propriile ei implanturi fuseseră parțial dezmembrate pentru a face loc mașinilor invadatoare, dar nu exista niciun semn că fusese afectată vreo structură cerebrală majoră. Skade avea impresia că cuburile învățaseră treptat cum să invadeze creierul, iar cu Galiana descoperiseră finalmente cum s-o facă fără vătămarea gazdei.

Skade simțea un fior optimist. Structurile negre erau concentrate și inerte. Cu mașmele corespunzătoare, ar fi fost posibil – ba chiar banal – să le dezasambleze, smulgându-le cub cu cub.

O putem face. O putem aduce înapoi, așa cum a fost.

[Fii atentă, Skade. Încă n-am terminat treaba.]

După cum se dovedi, Consiliul Noptii avusese dreptate în privința prudenței. Echipa lui Skade se apucă să îndepărteze stratul final de cuburi, începând de la picioarele Galianei; descoperiră cu încântare că țesuturile de dedesubt erau în general neafectate și continuă să suie, până ajunseră la gâtul ei. Erau încrezători că Galiana putea fi readusă la temperatura normală, chiar dacă operațiunea ar fi fost mai dificilă decât o reînviere obișnuită din refri-somn. Dar când începură să-i dezgolească fața, constatară că munca era departe de a se fi încheiat.

Cuburile se mișcă, lunecând fără avertisment. Glisară și se rostogoliră unele peste altele, contractându-se în valuri dezgustătoare, și partea finală a coconului se scurse în Galiana ca un șuvoi de ulei viu. Valul acela întunecat dispăru în gura ei, în nări, în urechi și în găvanele ochilor, ocolindu-i globii oculari.

Ea arăta așa cum sperase Skade: o regină strălucitoare ce revenea acasă. Până și părul lung și negru îi era intact, înghețat și fragil acum, dar exact ca atunci când îi părăsise. Totuși, mașinăriile negre i se reinstalaseră în craniu, augmentând formațiunile deja existente. Scanările arătară că dislocarea țesutului cerebral nu fusese majoră, ci o parte însemnată din țesătura implanturilor fusesse dezasamblată pentru a face loc invadatorului. Parazitul negru avea aspect de crab ce-și extindea filamentele cu gheare în părți diferite din creierul ei.

Lent, pe durata multor zile, o readuseră pe Galiana la o temperatură imediat sub cea normală a corpului. În tot acel răstimp, echipa lui Skade monitoriză invadatorul, dar acesta nu se schimbă, nici chiar atunci când implanturile ce-i mai rămăseseră Galianei începură să se încălzească și să reinterfațeze cu țesutul cerebral care se dezgheța.

Oare, îndrăzni Skade să se întrebe, ar fi putut totuși să reușească? Aproape că avu dreptate.

Ea auzi un glas. Era un glas uman, feminin, lipsit de timbrul – sau de strania absență supranaturală a oricărui soi de timbru – care însemna de obicei că își avea originea înăuntrul craniului. Un glas care fusese modelat într-un laringe uman și care se propagase prin metri de aer înainte de a fi decodificat de un sistem auditiv uman, acmulând pe parcurs tot felul de imperfecțiuni subtile. Genul de glas pe care ea nu-l mai auzise de foarte mult timp.

Glasul spuse:

– Salut, Galiana!

Unde sunt?

Nu primi niciun răspuns. După câteva secunde, glasul continuă cu blândețe:

– Va trebui să vorbești, dacă poți. Nu este necesar mai mult decât să încerci să formezi sunetele; sonda va face restul, preluând intenția de a expedia semnale electrice către laringele tău. Mă tem însă că nu va funcționa simpla gândire a răspunsului tău, deoarece nu există legături directe între mințile noastre.

Cuvintele păreau că au nevoie de o eternitate ca să ajungă la ea. După secole de conexiune neurală, limbajul vorbit era oribil de lent și liniar, în ciuda sintaxei și a gramaticii familiare.

Ea se strădui să vorbească și-și auzi propria voce amplificată:

– De ce?

– Vom ajunge și la asta.

– Unde sunt? Cine ești tu?

– Ești întreagă și în siguranță. Ești acasă, înapoi în Cuibul-Mamă. Ți-am recuperat nava și te-am readus la viață. Numele meu este Skade.

Galiana fusese conștientă doar de forme vagi ce se înălțau în jurul ei, însă acum încăperea se luminează. Stătea întinsă pe spate, dar nu perfect orizontal. Se găsea în interiorul unui sarcofag de refri-somn, care nu avea capac, astfel încât era expusă aerului. Întrezărea ceva cu vederea periferică, dar nu-și putea clinti nicio parte a corpului, nici măcar ochii. O siluetă încețoșată apărură în fața ei, aplecându-se deasupra gurii căscate a sarcofagului.

– Skade? Nu-mi amintesc de tine.

– Nici n-ai putea, replică necunoscuta. Am devenit Agregată după plecarea ta.

Existau întrebări – mii de întrebări – ce trebuiau puse. Însă ea nu le putea pune pe toate simultan, mai ales nu prin intermediul acestui sistem vechi și stângaci de comunicare. De aceea trebuia să înceapă de undeva.

– Cât timp am fost plecată?

– O sută nouăzeci de ani. Ai plecat în...

– 2415, spuse Galiana prompt.

– ...da. Iar acum suntem în 2605.

Existau multe lucruri pe care Galiana nu și le reamintea corespunzător și multe despre care nu credea că ar fi vrut să-și reamintească. Totuși, esențialul era destul de clar. Ea condusese trei nave ce plecaseră din Cuibul-Mamă spre adâncul spațiului. Intenția fusese să exploreze dincolo de frontiera bine cartografiată a spațiului uman, să cerceteze planete anterior nevizitate, să caute forme extraterestre de viață complexă. Când zvonurile războiului ajunseseră la cele trei nave, una dintre ele se întorsese spre casă. Însă celelalte două continuaseră drumul, trecând prin multe alte sisteme solare.

Oricât ar fi dorit, nu-și putea reaminti ce se întâmplase cu cealaltă navă care continuase căutarea. Simțea doar o senzație șocantă de pierdere, un vid urlător în interiorul capului care ar fi trebuit să fie plin cu glasuri.

– Echipajul meu?

– Ajungem și la asta, repetă Skade.

– Dar Clavain și Felka? Ei au reușit să se întoarcă acasă? Ne-am luat rămas-bun în adâncul spațiului – ar fi trebuit să revină la Cuibul-Mamă.

Urmă o tăcere teribilă, teribilă, înainte ca Skade să răspundă:

– Au revenit.

Galiana ar fi suspinat, dacă suspinul ar fi fost posibil. Senzația de ușurare era surprinzătoare; nu-și dăduse seama cât fusese de încordată până aflate că cei pe care-i iubea erau în siguranță.

În momentele calme și binecuvântate ce urma, Galiana o privi cu mai multă atenție pe Skade. Din unele puncte de vedere, arăta exact ca o Agregată din epoca Galianei. Purta o ținută simplă, formată din pantaloni negri ca de pijama și jachetă neagră, strânsă doar aproximativ pe talie, croită dintr-un material care părea mătase și lipsită de orice fel de ornamente sau indicații de loialitate. Era ascetic de slabă și palidă, într-atât încât părea în pragul inaniției. Pielea feței era netedă și cu aspect cerat – nu neatrăgătoare, totuși lipsită de liniile și cutele expresiilor faciale uzuale. Și nu avea niciun fir de păr pe scalp ori pe față, așa că părea o păpușă neterminată. Cel puțin deocamdată era imposibil de deosebit de mii de alți Agregati; fără conexiune între minți și fără norul obișnuit de fantasmе proiectate ce le împrumutau individualitate, ei puteau fi greu de deosebit.

Totuși, Galiana nu văzuse niciodată un Agregat care să semene măcar pe departe cu Skade. Femeia aceasta avea o creastă – o structură îngustă și rigidă care începea de pe frunte, la doi-trei centimetri deasupra nasului, și se curba spre spate de-a lungul liniei mediane a scalpului. Suprafața superioară îngustă a crestei era dură și osoasă, dar flancurile erau canelate cu striții verticale, frumoase și fine. Pălpăiau cu patternuri de difracție: albastru electric și portocaliu scânteietor, o cascadă de nuanțe de curcubeu ce se transformau la cele mai mici mișcări ale capului. Asta nu era însă totul: Galiana zărea valuri fluide de culori diferite ce goneau de-a lungul crestei, chiar și când nu exista absolut nicio schimbare a înclinării ei.

– Dintotdeauna ai fost așa? o întreabă ea.

Skade își atinse ușor creasta.

– Nu. Aceasta este o augmentare Agregată. Lucrurile s-au schimbat de când ne-ai părăsit, Galiana. Cei mai buni dintre noi gândim mai rapid decât ți-ai imagina că ar fi posibil.

– Cei mai buni dintre voi?

– N-am vrut să mă exprim chiar așa. Atât doar că unii dintre noi au atins limitările planului corpului omenesc de bază. Implanturile din capetele noastre ne permit să gândim de zece până la cincisprezece ori mai rapid decât este normal, tot timpul, dar cu prețul creșterii cerințelor disipării termice. Sângele îmi este pompat prin creastă și de acolo în rețeaua de canale, prin care radiază căldura. Canalele sunt optimizate pentru suprafață maximă și în același timp se unduiesc, pentru a asigura circulația curenților de aer. Mi s-a spus că efectul este plăcut vizual, dar este complet accidental. De fapt, am învățat șmecheria asta de la dinozauri, care nu erau chiar așa de idioți pe cât ai crede.

Skade își mângâie din nou creasta.

– N-ar trebui totuși să te alarmezi. Nu s-a schimbat chiar totul.

– Noi auziserăm că e război, zise Galiana. Când am primit rapoartele, ne aflam la cincisprezece ani-lumină depărtare. Mai întâi a fost Epidemia, desigur... apoi războiul. Rapoartele erau lipsite de logică. Afirmau că porneam la război împotriva demarhiștilor, vechii noștri aliați.

– Rapoartele au fost adevărate, rosti Skade cu o urmă de regret.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– De vină a fost Epidemia, care a demolat societatea demarhistă și a deschis un vast vid de putere în jurul lui Yellowstone. La solicitarea lor, am intervenit și am instaurat un guvern interimar, care să conducă Orașul Abisului și comunitățile-satelit. Motivația a fost că mai bine să fim noi, decât altă facțiune. Ți poți imagina dezastrul pe care l-ar fi făcut Ultranauții sau Skyjackii? Lucrurile au mers bine câțiva ani, după care demarhiștii au început să recâștige o parte din vechile lor puteri. Nu le plăcea cum uzurpaserăm controlul sistemului și nu erau pregătiți să negocieze o revenire pașnică la controlul demarhist. Așa că a început războiul. Ei l-au declanșat – în privința asta, toți sunt de acord.

Galiana simți cum o parte din euforie îi dispărea. Sperase că zvonurile se vor dovedi exagerări.

– Este totuși evident că noi am învins, rosti ea.

– Nu. Nu deocamdată. Războiul continuă.

– Dar au trecut...

– Cincizeci și patru de ani, răspunse Skade încuviințând din cap. Da, știi. Desigur, au existat pauze și dezvoltări lente, armistiții și scurte răgazuri de destindere. Însă n-au durat. Vechile schisme ideologice s-au redeschis ca niște răni nevindecate. În adâncul sufletului, ei nu s-au încrezut niciodată în noi, iar noi i-am privit mereu ca pe niște ludiți reacționari, care nu doreau să accepte următoarea etapă a transcendenței umane.

Pentru prima dată de când se trezise, Galiana simți înapoia ochilor o presiune stranie, ca o migrenă. Odată cu presiunea, sosea o furtună de emoții primare, ridicându-se din partea cea mai veche a creierului ei de mamifer. Era teama oribilă de a fi urmărit, de a simți o hoardă de prădători întunecați apropiindu-se. *Mașini*, spuse o amintire.

Mașini ca lupii, care au apărut din spațiul interstelar și v-au localizat după flacăra de evacuare.

Tu le-ai numit lupi, Galiana.

Pe ele.

Pe noi.

Momentul straniu trecu.

– Totuși, noi am colaborat foarte bine timp îndelungat, zise Galiana. Cu certitudine putem găsi din nou un teren comun. Există multe alte lucruri pentru care să ne facem cu adevărat griji, decât o înfruntare meschină pentru putere legată de cine să conducă un singur sistem solar.

Skade clătină din cap.

– Mă tem că este prea târziu. Au fost prea multe morți, prea multe promisiuni încălcate, prea multe atrocități. Conflictul s-a întins spre alte sisteme, oriunde există Agregati și demarhiști.

Zâmbi, totuși zâmbetul păru forțat, de parcă fața i-ar fi revenit instantaneu la starea neutră în clipa în care își relaxa mușchii.

– Lucrurile nu sunt chiar atât de desperate pe cât ți-ai imagina. Războiul se mișcă în favoarea noastră, lent, dar sigur. Clavain s-a întors acum douăzeci și doi de ani și a început imediat să joace un rol important. Până la revenirea lui, noi ne-am aflat în defensivă, căzând în capcana de acțiune ca o adevărată minte-stup. Asta făcea ca inamicul să ne prezică foarte ușor mișcările. Clavain ne-a smuls din temnița aceea.

Galiana încercă să-și alunge lupii din minte și-și reaminti prima ei întâlnire cu Clavain. Fusesse pe Marte, iar el era soldat în Coaliția pentru Puritate Neurală care lupta împotriva ei. Coaliția se opusese experimentelor Galianei de augmentare a minții și considerase că anihilarea totală a Agregatilor era unicul rezultat acceptabil.

Însă Clavain văzuse întregul tablou. Mai întâi, ca prizonier al ei, o făcuse să înțeleagă cât de terifiante păreau experimentele Galianei pentru restul sistemului. Ea nu înțelesese niciodată asta cu adevărat, până când Clavain nu-i explicase, răbdător, în decursul multor luni de încarcerare. Ulterior, când fusesse eliberat și se negociau termenii de încetare a focului, el îi adusese pe demarhiști să acționeze ca terți neutri. Demarhiștii întocmiseră documentul de încetare a focului și Clavain insistase pe lângă Galiana până îl semnase. Fusesse o lovitură de maestru, cimentând o alianță între demarhiști și Agregati care avea să reziste secole, până când Coaliția pentru Puritate Neurală abia dacă mai merita o notă de subsol în istorie. Agregatii au continuat cu experimentele neurologice, care au fost tolerate și chiar încurajate, cu condiția ca ei să nu încerce să absoarbă alte culturi. Demarhiștii le utilizaseră tehnologiile, intermediindu-le către alte facțiuni umane.

Toți erau fericiți.

Dar în esență Skade avea dreptate: uniunea fusesse întotdeauna dificilă. La un moment dat, un război era aproape inevitabil – mai ales când a apărut ceva ca Epidemia Fuziunii.

Totuși, cincizeci și patru de ani? Galiana se gândi că Clavain n-ar fi tolerat niciodată așa ceva. El ar fi înțeles irosirea teribilă de eforturi umane pe care ar fi implicat-o un asemenea război și fie

că ar fi găsit o modalitate prin care să-l încheie decisiv, fie ar fi căutat o încetare permanentă a focului.

Presiunea ca o migrenă nu-i dispăruse, ba chiar era mai intensă decât până atunci. Galiana avea senzația neliniștitoare că ceva privea prin ochii ei din interiorul craniului, ca și cum ea n-ar fi fost unicul său ocupant.

Noi am redus distanța până la cele două nave ale voastre, cu lipsa de grabă a ucigașilor străvechi care nu aveau amintirea de rasă a Țesului. Tu ne-ai simțit mințile: intelecte sumbre, aflate la limita periculoasă a inteligenței, la fel de vechi și de reci ca praful dintre stele.

Tu ne-ai simțit foamea.

– Dar Clavain..., zise ea.

– Ce-i cu Clavain?

– El ar fi trebuit să găsească un mod de a pune capăt situației.

De ce n-a făcut-o?

Skade își feri privirea pentru o clipă, astfel încât creasta îi era o muchie îngustă privită din lateral. Când reveni la Galiana, încerca să afișeze o expresie facială foarte stranie.

Tu ne-ai văzut cucerindu-vă prima navă, acoperind-o cu un vâl de mașini negre și iscoditoare. Mașinile au ros nava. Tu ai văzut-o explozând: explozia a gravat o formă trandafirică ca o lebedă pe reținele tale și ai simțit cum se destrăma o rețea de minți, aidoma pierderii a o mie de copii.

Ai încercat să te îndepărtezi, dar era deja prea târziu.

Când am ajuns la nava ta, am fost mult mai prudent.

– Nu-i un răspuns ușor, Galiana.

– De ce?

– Este vorba despre Clavain.

– Ai spus că el a revenit.

– Așa este. La fel ca Felka. Dar îmi pare rău că trebuie să-ți spun, amândoi au murit.

Cuvintele soseau unul după altul, încet ca răsuflările.

– S-a întâmplat acum unsprezece ani. Un atac demarhist... un asalt norocos împotriva Cuibului... și au murit amândoi.

Exista un singur răspuns rațional: negarea.

– Nu se poate!

– Îmi pare rău. Aș fi vrut să fi existat altă cale.

Creasta lui Skade pâlpâi ultramarin.

– Aș fi vrut să nu se fi întâmplat niciodată. Ei au fost active valoroase pentru noi.

– „Active“?

Probabil că Skade simțise furia Galianei.

– Vreau să spun că au fost iubiți. Le-am deplâns pierderea. Toți.

– Atunci, arată-mi. Deschide-ți mintea. Înlătură blocajele. Vreau să văd înăuntrul ei.

Skade stătea nemișcată lângă sarcofag.

– De ce, Galiana?

– Pentru că până nu pot să văd în ea, nu voi ști dacă spui adevărul.

– Nu mint, zise Skade încet, dar nu pot permite minților noastre să vorbească. Trebuie să știi că în capul tău există ceva. Ceva despre care noi nu înțelegem altceva decât că este probabil extraterestru și probabil ostil.

– Nu cred...

Însă presiunea dinapoia ochilor ei se intensifică brusc. Galiana avu senzația teribilă că era împinsă într-o parte, uzurpată, strivită într-un colțișor ineficient al propriului ei craniu. Ceva inexprimabil de sinistru și de bătrân ocupase acum locul principal dindărătul ochilor ei.

Se auzi pe sine vorbind din nou.

– Te referi la mine?

Skade păru doar ușor surprinsă. Galiana admiră sângele-rece al celeilalte Agregate.

– Poate. Și cine ai fi tu, mai precis?

– Nu am alt nume decât cel pe care mi l-a dat ea.

– „Ea“? Întrebă Skade amuzată.

Deși glasul îi era calm, creasta pâlpâia în tonuri verde-pal nervoase, trădând teroare.

– Galiana, răspunse entitatea. Înainte de a-i prelua controlul. Ea ne-a numit pe noi – mintea mea – „lupii“. Noi am ajuns la nava ei și ne-am infiltrat în ea, după ce am distrus-o pe cealaltă. La început

n-am înțeles mare parte din ce erau ei. Apoi însă le-am deschis capetele și le-am absorbit sistemele nervoase centrale. Atunci am aflat mai multe. Cum gândeau ei, cum comunicau, ce făcuseră cu mințile lor.

Galiana încercă să se miște, deși Skade o adusese deja într-o stare de paralizie. Încercă să urle, dar Lupul – fiindcă exact așa îi spusese – deținea controlul complet al vocii ei.

Acum își reamintea totul.

– De ce n-ai omorât-o? întrebă Skade.

– N-a fost chiar așa, o mustră Lupul. Întrebarea pe care ar trebui s-o pui este alta: de ce nu s-a omorât singură, înainte de a se ajunge la asta? Să știi că ar fi putut s-o facă; putea să-și distrugă întreaga navă și totul din interiorul ei, prin simpla putere a voinței.

– Atunci de ce n-a făcut-o?

– După ce i-am omorât echipajul și am lăsat-o singură, am ajuns la o înțelegere. Ea nu avea să se sinucidă, cu condiția să-i permitem să se întoarcă acasă. Ea știa ce însemna asta: aveam să-i invadez creierul și să-i scotocesc prin memorii.

– De ce tocmai ea?

– A fost regina ta, Skade. Imediat ce am citit mințile echipajului, am știut că de ea aveam cu adevărat nevoie.

Skade tăcu. Nuanțele de acvamarin și jad se succedară în valuri lente de la frunte până la ceafă.

– Ea n-ar fi riscat niciodată să vă conducă aici.

– Ba da, cu condiția să fi crezut că riscul era echilibrat de beneficiul unei avertizări timpurii. Era ca un compromis, înțelegi? Ea ne-a acordat timp să învățăm și speranța de a învăța mai multe. Ceea ce am și făcut.

Skade își atinse buza superioară cu un deget, pe care-l ridică apoi în fața ei ca și cum ar fi testat direcția vântului.

– Dacă ești cu adevărat o inteligență extraterestră superioară și ai fi știut unde suntem noi, ai fi venit deja la noi.

– Bravo, Skade! Și ai dreptate, dintr-un punct de vedere. Noi nu știm exact unde ne-a adus Galiana. Eu știu, dar nu pot să comunic informația respectivă tovarășilor mei. Dar asta nu va conta. Voi sunteți o cultură călătoare printre stele – este adevărat, fragmentată

în facțiuni diverse –, însă deosebirile acestea nu contează pentru noi. Din memoriile pe care le-am absorbit și din cele în care continuăm să înotăm, știm locul aproximativ din spațiu pe care-l ocupați. Vă extindeți, iar suprafața sferei expansiunii voastre crește geometric, sporind întruna probabilitatea unei întâlniri între noi. S-a întâmplat deja o dată și se poate să se fi întâmplat și altundeva, în alte puncte de la periferia sferei.

– De ce îmi spui toate astea? întrebă Skade.

– Ca să te sperii. Altfel de ce?

Skade era totuși prea inteligentă pentru asta.

– Ba nu, trebuie să existe alt motiv. Vrei să mă faci să cred că ai putea fi util, nu?

– În ce fel? toarse amuzat glasul Lupului.

– Te-aș putea ucide acum și aici. În fond, avertismentul a fost deja transmis.

Dacă ar fi fost în stare să se miște sau măcar să clipească, Galiana ar fi indicat un „da” apăsător. Dorea într-adevăr să moară. Pentru ce altceva să mai trăiască acum? Clavain nu mai era. Felka nu mai era. Nu se îndoia în privința asta, tot așa cum nu se îndoia că niciun fel de ingeniozitate Agregată n-ar fi putut-o elibera vreodată de ceea ce se afla acum în craniul ei.

Skade avea dreptate. Ea își îndeplinise scopul, își efectuase misiunea finală pentru Cuibul-Mamă. Acesta știa că lupii existau și că, după toate probabilitățile, se apropiau încet, simțind mirosul sângelui uman.

Nu exista niciun motiv pentru care s-o mai țină vreo clipă în viață. Lupul ar fi căutat întruna o ocazie să-i evadeze din minte, indiferent cât de vigilentă ar fi fost Skade. Poate că Cuibul-Mamă ar fi putut învăța ceva de la el, vreun indiciu minor despre o motivație sau o slăbiciune, dar în cazul acesta nu trebuiau uitate nicio clipă consecințele teribile ale evadării sale.

Galiana știa. Tot așa cum Lupul avea acces la memoriile ei, ea percepea o parte din istoria lui printr-un proces vag și poate deliberat de retro-contaminare. Nimic concret, aproape nimic ce ea ar fi putut transpune realmente în cuvinte, totuși, simțea o litanie

veche de eoni de xenocid chirurgical, un proces teribil de epurare purtat împotriva speciilor emergente dotate cu inteligență. Memoriile fuseseră păstrate cu exactitate birocratică severă de-a lungul a sute de milioane de ani de timp galactic, fiecare nouă extincție fiind doar o simplă intrare în registru. Galiana simțea ocazionala epurare frenetică – un sacrificiu care fusese inițiat mai târziu decât ar fi fost de dorit. Ba simțea până și cazul rar al unei intervenții brutale când o sacrificare anterioară nu fusese executată satisfăcător.

Dar nu simțise niciodată eșecul final.

Brusc, șocant, Lupul se trase într-o parte. O lăsa pe ea să vorbească.

– Skade, zise Galiana.

– Ce este?

– Omoară-mă, te rog. Omoară-mă acum.